

כ"ה שנה ליצאת העלוז

"שמעו ותחוי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידן ובר ארייל שליט"א

גיליון מס' 1981

פרק שופטים ב' אלול תשע"פ – נא לא לעין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה ובר זי"א

הוראה למעשה

האדם לשמר את השערים, דהיינו הראיה, והשמיעה, והדיבור, והensus היוצא מהאה. וגם צריך לשמר את שער ברית הקודש שלא יצא צרע כי אם לקדושה. גם פה התחתון, שלא ימלא כריסו כבמהה – קיא צואה וכו' ועל אלו השערים ישים האדם לעצמו שופטים ושוטרים, ככלומר שישפטו את עצמו תמיד ושיהיו תמיד בקדושה

פרק ב').
המקור בפרשא: "שופטים ושוטרים תנן לך בכל שעיריך". כאן יש רמז של מוסר למה כתוב בספר יצירה: "שבעה שערים הם בנפש – שתי עיניים, שתי אזנים, הפה, ונקי האף". ספר היצירה מחשב את השערים שהם בראשו של האדם, ואולם ינסם עוד שני שערים... וצריך

ה ראש"ב נ"ע מליבובייטש בספר קוונטרס העובה ראיות עבותה ביחס לעניינו מראות ברע, ואוטם איזנו משמע דבר רע. ובഗדרה זאת, נמצא מנוח לנפש מכמה רעות ובלבולים ואז יכול לעבד עבודתו ויפעל ישועות בנפשו בעזרתו ית'. (אדמו"ר הרש"ב נ"ע מליבובייטש בספר קוונטרס העובה

זכוי ה'ז'שת שפּרָזְקִיב

אומן, ראש השנה והכנסת אורחים

הר"ח ר' אליעזר הרשלר שליט"א השבע בשכנות מאודו בת בית אונדרין שבירושלים

מי שרצה לממן אורח אחד, יתרום כך וכך כספ". יש לצין שבנוסך לאכילה ולשתיה ש-ר' אליעזר מספק לאורחיו כשותך רב נסוך על שפתיו, הוא גם משמשם להם בשעת הסעודה החידוש תורה מהלהבים וסיפוריו צדיקים מוחזקים לעובdot ה' תברך. בכך הוא גורם להם שלא רק שייצאו מבית התהומי של שבעים מגשימות אלא אף רוחים מרוחניות.

וכיצד כל זה מתקשר לראש השנה ולאומן? ובכן, למרות התמסרותו המדיהימה למפעל האהבת ישראל שלו במשך 365 ימים בשנה, ר' אליעזר מעולם לא נעדר אפילו ראש השנה אחד מאומן.

זכית להיות שכנו יותר משלושים שנה ולמרות זאת, אני מתפעל ומשתתח כל פעם מחדש בשאני רוחה את המרפא, השמחה והלהיותו של ר' אליעזר למצווה יקרה זו של "הכנסת אורחים" מכל החוגים ומכל הסוגים.

התנהלותו זו מזכירה לי תמיד את הכנסת האורחים המופלאה שזכיתי לראות במו עני, ושהתקיימה במשך עשרות שנים בבית שהיה ממוקם מטוריים ספורים מבית התמחוי של ר' אליעזר: ביתו הצנוע של מורי ורבי הגה"ץ משה ובר זי"א ואשתו הרבנית הצדונית מרת מרים ז"ל שארכחו במאור פנים נדרי כל דברין במשך כל השבוע ובמהלך כל השנה.
אשריו של ר' אליעזר בזיה ובבבא.

מקומות בו ידי מיידי שנה בשנה שתי סוכות ענקיות עברו האורחים שפוקדים את בית התמחוי שלו. הסוכה האחת מועדת לאכילה והשנייה לשינה. בדרך זו, כל יהודי "הומלס" (או שסתם אין לו סוכה), יוכל לקיים אצל ר' אליעזר את המצווה של "תדורו בסוכות" – באופן המושלם ביתור. וכן המוקם לשאול: "מההין הירק הזה חי"? הינו כיצד ר' אליעזר מממן פעילות מבורכת זו? ובכן, ר' אליעזר מודה את רגליו בכל קצוות תבל על מנת להשיג משאבים לקיום מיזים מדחים זה. הוא ?? מבית יהודים בשבותות ובchengים. גולת הכותרת של מפעל חסד אדיר זה משתקף ומתרגלת בחגור הסוכות. עוד בתחילת חודש אלול, ר' אליעזר

ה משפט הבא בודאי יעור תמייה וירים גבה השנה מבחינה מסוימת מזויה במיוחד עם חסידי ברסלוב.

רגע אחד! חכו! לפני שאתם מתקומות ומסתייגים, תננו לי להסביר את כוונתיו: ובכן, בודאי שלא נעלמה ממוני העובדה שרראש השנה שייך לכל עם ישראל שהרי כולם עוברים לפני ית' ביום הקדוש הזה בני מזור ושלך אנו הרבה גיסא מאימת הדין ומאידך גיסא שמחים (בבחינות "גילו ברעדה") על כך שאנו ממליכים מחדש את אבינו מלכנו על עולמו.

ואולם ה"ברסלובים" חיים את ראש השנה כל השנה ואחת הראיות לכך היא העובדה שהזמן אומן – ראש השנה מתפזם בפייהם לא רק בראש פורים, פסח, שבובות ובסתם ימים של חנוכה, פורים, פסח, שבובות ובסתם ימים של חול.

אחד מאותם חסידי ברסלוב הנלהבים והפענתים בירושלים עיה"ק הוא הרה"ח ר' אליעזר הרשלר שליט"א. ר' אליעזר עוסקת במשך כל השנה במפעל חסד של הכנסת אורחים. לפני כשני עשורים לערך הוא הקים את "בית התמחוי" שלו אשר בו מתחרדים עשרות יהודים בשבותות ובchengים. גולת הכותרת של מפעל חסד אדיר זה משתקף ומתרגלת בחגור הסוכות. עוד בתחילת חודש אלול, ר' אליעזר

בשורות טובות

בשיעור אגדה דשמי

ניתן להתייעץ עם זורך העalon הרוב עדנו ובר שליט"א תלמידו של הגה"ץ רבי משה ובר זי"א בוג�ו ליווגנים, פוריות, שלום בימי, פרנסה ועוד על פי הגואי הלהודה והשם בטלפון 055-9222891

בשורות מרעישת ונפלאה

בס"י"עתא דשמייא יצא מחדש לאור הספר שרבים ציפו להופעתו:
ספר "ליקות אמונה וביטחון" מהגה"ץ המשפע רבי משה ובר זי"א.

ספר זה שמחולק ללימוד במהלך 30 ימי החודש, הינו ה"זואה" שהמשפע השאיר בעולם לפני הסתלקותו והבטיח שמי שלמד בו תדרי, יזכה לישועה במסימות וברוחניות.

את הספר ניתן להציג: בירושלים – "ספר היישיבה" רח' בית ישראלי 1 ליד ישיבת "מיר" בני ברק, מרכז הספרים פרידמן לדי בית הכנסת איצקוביץ וכן בטלפון של מערכת העalon "שמעו ותהי נפשכם" 02-5828284

לקט של הדברים הכתובים בגלגולות אלה מושמעים בהרחבה
בسدות הקלטת, שמעו ותהי נפשכם" להشيخ: 02-5828284
על ידי נשמת הגאון הגדול רב מרדכי אהרן בן רב יוסף חיימן שינגרגר ז"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.ג.ב.ה.

שאלות קצרות ותשובות בצדן על הפרשה:

1. מה הקשר בין סוף הפרשה הקודמת (פרק ראה) לתחילת פרשتنا – פרשת שופטים?

תשובה: פרשנת ראה מסתiya מפסקוק: "כבר כתה' ה' אלוקיך אשר נתן לך" ופרשנות שופטים נפתחת בפסקוק: "שופטים ושוטרים מתן לך" אם נקרא את הבעל. וויבן שפיר לפיה זה שודוקא באלו הא' החוזרים בשביב בית וכרכם ואשה, שיק עניין זה, שאם אינם חווים חיבים מיתה על שלא שמענו להכחין שאמר להם שייחזרו כדי שבعلي עבירה לא יתבישי, והם לא עשו כן וגרמו להם בושה, מה שאין כן זה הירא ורק הלב שאנו שיק אצל טעם זה, לא כתבו בו כדי הוא מזמין למדים מזה, שלגורום בושה ליהודי אפיקו לבעל עבירה, גורע יותר ממי שגורום שימסו לבב הולכי המלחמה. מתוך הספר ירים משה להaga"z המשפיע הרבה מטה ובור זיע"א)

2. הפסוק מתחילה בלשון רבים "שופטים ושוטרים" וממשך בלשון יחיד "תנתן לך". מדוע איפוא לא המשיך הפסוק לדבר בלשון רבים ולומר: "לכם"?

תשובה: האדמו"ר הקדוש רבי יעקב יצחק מלובילין ("החוואה") כותב על הפסוק הזה כך: "ך רק עצמן עלייך לדון לך חובה (שופטים ושוטרים מתן לך) ואילו כלפי אחרים עלייך ללמד צמות. ועל בסיס דבריו ניתן לתרץ את קושיתינו ולומר: שופטים – שמורומים את דרך התורה והמצוות עם – תשים על כולם, אך שוטרים שמענישים ומלאקים – תשים קודם כל עלייך ורק אחרך על אחרים. וככלשונם של חז"ל: "קשה עצמן ולאחר מכן קשותם את האחרים."

3. על הפסוק "ולא תחק שודך" כותב רשי": "אפיקו לשופטך" וצריך להבין: מה הפסול בכך שלוחחים שודך על מנת לשופטך? הרי כל הסכמה בליך שודך זה שבגלו הצדק לא יצא לאור?

תשובה: מכאן הראייה שהמטרה אינה מקדשת את האמצעים, שהרי נתינת שודך היא פעללה פסולה וכן אסור להסתמך בה "אפיקו לשופטך" (כלשונו של רשי)?

4. מדרש פלייא: "שופטים ושוטרים מתן לך ולא באומות". וצריך להבין מה הקשר בין תחילת המדרש לסתופו (ולא באומות).

תשובה: המשפטים של עם ישראל מבוססים על הצדקה והאמת ולעומתם משפטם הגויים הם במקרים רבים עניות האמת והצדקה (כדוגמת חזקיה סדום היזועים) ולכן מצוה علينا לשיטם שופטים ושוטרים בשעריהם עם ישראל בכדי שיישמו את משפטם התורה ולעומת זאת אסור לשיטם שוטרים ושופטים אצל אומות העולם שיישמו את חוקיהם המעוותים והבלתי צודקים.

מעשה באשה אחת שבאת לבית מדרשו של רבינו מאיר, אמרה לו, רבינו אחד קדשנו בבייה עמד רבינו מאיר וכתב לה גות כריתות ונתן לה, עמדו כולם ונתנו לה, ובמואר שם בגمرا שעשה כן שלא לביש את הבעל. וויבן שפיר לפיה זה שודוקא באלו הא' החוזרים בשביב בית וכרכם ואשה, שיק עניין זה, שאם אינם חווים חיבים מיתה על שלא שמענו להכחין שאמר להם שייחזרו כדי שבعلي עבירה לא יתבישי, והם לא עשו כן וגרמו להם בושה, מה שאין כן זה הירא ורק הלב שאנו שיק אצל טעם זה, לא כתבו בו כדי הוא מזמין למדים מזה, שלגורום בושה ליהודי אפיקו לבב הולכי המלחמה. מתוך הספר ירים משה להaga"z המשפיע הרבה מטה ובור זיע"א)

מילי דאבות

פרק ראשון, משנה ב'

שמעון הצדיק היה משייר נסחת הגדולה, והוא היה אומר, על שלושה דברים העולם עומד, על התורה ועל העבודה ועל גמלות חסדים.

אפשר לומר ששמעון הצדיק מסתמך על סדר הכתוב בתורה כי קרוב אליו הדבר מאוד בפין ובלבך לעשותו" בפיין, זה דבר תורה, שמצוות לימוד התורה הוא כמשמעותו דוקא, כמו שנאמר "וזכרת בם". וכמובואר בשולחן ערוך הרב הלכות תלמוד תורה ב' י"ב: "וכל מה שלומד מהרהר בלבד, ואפשר לו להוציא בשפתיו ואני מוציאי, איינו יציא בilmood ידי חובת מצוות ולמדתם אתם, וכמו שנאמר לא ימוש ספר התורה הזה מפייך והגита בו וגוי".

ובשביל זה נפסק להלכה בשולחן ערוך אורח חיים סימן מ"ז סעיף ד', המהרהור בדברי תורה אין צורך ברוך, ועל העבודה, היינו "בלבך" זהו עבודה שבבלב, שכל זמן שבית המקדש בחורבונו בעונונתינו הרבים, העבודה היא עבדות התפילה, שהיא עבودת הלב וכמו שאמרו רבוינו זכרון לברכה במסכת תענית (ב, א) על הפסוק ולעבדו בכל לבבכם: "אייזו עבודה שבבלב – הרוי אומר זה תפילה". וגם בזמן שבית המקדש היה קיים, שהרבינו קרבונתו, היה צריך האדים המבאי קרבון למסור נפשו בעת הקרבת הקרבון כמובואר ברמב"ן בתקילת ויקרא: "ישרור באש הקרב והכליות שלהם כלិ המחשבה וההתאה, והכՐעִים כנגד דיין ורגלו של אדם העשויים כלិ מלאכתו, ויזורך הדם על המזבח כנגד דמו בנפשו, כדי שיחשוב האדם בעשותו כל אלה, כי חטא לאלוקין בגופו ובנפשו, וראי לו שיישף דמו וישראל גופו, לולי חсад הבורא, שלקה ממנו תמורה וכפרה קרבון זהה, שיהא דמו תחת דמו נשפה נתת נפש", גמלות חסדים, זהו לעשותו", מעשה החסד בפועל ממש.

"עשוitem לו כאשר זם לעשות לאהיו"

אמרו על זה חז"ל כאשר זם ולא כאשר עשה. ניתנן להסביר אותו על פי עדותם יש להם רדק של רופאים וניתן להציגו בנפשם, אך ככל זה הוא רדק שעוד לא נתקיים הפסיק דין-דין, משאינו כן כשפסק הדיון כבר התקיים ונחגג על פיהם שב אין נהגין כי אין להם דין רודף. ולפי זה תישוב שיטות הרמב"ם זל דגביה חיבי מלכות אפיקו אם נלקחה על פיהם אין אמורים "ולא כאשר עשה" אלא מקימים בהם דין זהה מכיוון שעדיין הוא קיים הdecoding שלם מצד הדין רודף. וועליה שיטות הרמב"ם אחוריו במא שיכללו להתקנקם בו, זהו שיטות הרמב"ם אבל הראב"ד זל סובר של מלכות במקום מיתה עומדת והוא שנקלה על ידם לא יתנקמו בו יותר ואין להם דין רודף.

לכארורה ניתנן עדין לשאול אפיקו אין חיבים מיתה מצד הזמה אבל מכיוון שנחרוג הוא על פיהם decodding יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו" הלא יש להם דין רוצחים שהרגו אותו שלא כדין. אפשר לומר, שמכיוון שבית דין לא קיבל את החריטה שלהם מצד הדין" כיוון שהגידי שוב אין חזר ו מגידי", וועליהם לקים את פסק הדין של בית הדין גם בזה שידם תהיה בו ראשונה להמיתו, פקע מהם דין של רוצחים שייתחייבו על זה מיתה בידי אדים.

מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנו ייך וישוב לביתו וגוי פן ימות במלחמה וגוי (ב, ה)

פירש רשי: "ישוב פן ימות, שאם לא ישמע לדברי הכהן כדאי הוא שימות". ויש להבין את הטעם ומה דока אלו שצרכיהם לחזור בשביב בית וכרכם כתוב בהם כדאי הוא שימות ולא אצל הירא ורק הלבך, דלא כaura שם חמור יותר שעילול לסכן את כל ההולכים למלחמה, כמו שנאמר (דברים כ, ח) "ולא ימס את לבב אחיו כלבבר".

אפשר לפרש על פי דבריו של רבינו יוסי הגלילי המובה ברashi י להלן: "הירא מעבירות שבידי, ולכך תלטה לו התורה לחזור על בית וכרכם ואשה לכוסות על החוזרים בשביב עבירות שבידם שלא יבינו מהם בעלי עבירה, והרואה חזר אומר שמא בנה בית או נתע כרם או ארסasha, ואם הג אללו לא יחו, כולם יבינו שהחזרים בעריה, נמצאו שהם יגרמו להם שיתבישיו ברבים, וחכמוני זקרים לברכה אמרו: "נח לו לאדם שייפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבבים" (סוטה ב, ב). וזה לשון שער הרציחה הלבנת פנים, כי פניו יחו ונס מראה האודם ודומו אל הרציחה, וכן אמרו רבוינו זכרון לברכה". מובואר בדברי רבני יונה זל שזה לא מצד חסידות אלא מצד ההלכה ונקרא אבק רציחה, כמו כל ג' דאבייריהו דג' עבירות שהרג ואיל עבורה, ומциינו במסכת סנהדרין (יא, א) שבשביל בעל עבירה צריכים גם כן להזהר שלא יתבישי, דעתך ואיתא שם

עלילו נשמת האשעה החשובה מרת שרה גולדה קופמן זל בת הרה"ג רב אלימלך ובר זל מorthohot rovishon ZL - נפטרה בו ניסן תשע"ג

סיפורים לשבת

פרוטת נחשות

יהודי, נתן לו שלום והתענין במצובו ובסדרי חייו. סיפור תנוחות לבי דבר דבר על אפניו, לא מחד ולא הסתיר. בבוקר השכם,פתח לספר, יצא הוא אל הכהנים למסחר עם הארכרים, ובשובו הביתה, אז הוא להתפלל.

הרב הקשיב לדבריו, הביט בו בצער ואמר: "לא טוב הוא שיהודי מקדים עסוקו לתפילה!" הביט תנוחות בפניו הרב נבון, הדברים ציערו אותו באמת. אבל כולם יש עצה? יש תחליף?

יכול הוא להפקיד את הפרנסת? **כך חשב תנוחות לבבו, והנה אמר לו הרב:**
שמע בני סיפור שאספר לך.

והרב סייר:

היה היה היהודי סוחר, שנסע לערים גדולות לשוקים ולירידים, לסוחר במיניהם מסחרים. רכש הסוחר סוחרה כאן, ונסע למוכרה שם. שוב קנה סוחרה טובה, שאינה יקרה במקום זה, ונסע למוכרה במקומות שם אינה מצויה.

כך גילגלו הסוחר במניינים מסחרים מהכא להatoms ומהatoms להכא, וכעבור שבועות ארוכים של נדודים בדרכים שב הביתה.

פעם אחת, לאחר שכ הסוחר כולה נמכרה, ובידו אח'ו, בחסדי ה', חנית מל-zA זבב, היה לבו טוב עליון, וכשעמד לשוב לבתו, נזכר כי מן הרואי להביא תשכית זבב נאה לאזוגתו, ומתנות לשאר בני הבית. אמר ועשה. לאחר מעשה נטל את החנית עם כספו הרב והסתיר אותו במקומות סתר בגדיין.

טרם יצא בדרך, ספר הסוחר שוב את כל הזהב אשר בחירות כדי לדעת בעת פיתוח הצורות אם לא אבד שום דבר בדרכך.

מנה הסוחר את הזזה לשבעיות רצונו, ומצא סך כך וכך מטבעות זבב, ומطبع אחד, נחשות. כיוון שצער רכושו,لبש הסוחר מעילו העליון ויצא בדרך.

הדריכים בימים ההם, שלא כדרכם בימינו, משובשות היו על פי רוב, וגם עגולות וסוסים של פעם לא היו ככלי תחבורת חדשניים של ימינו. בדרך יצא הסוחר ביום השישי שבו נאמר פעמיים "כי טוב", בתקופה להגעה לעיר ולبيתו ביום השישי בעוד היום גדול, שיוכל להזכיר עצמו כראוי לקבל פני שבת מלכתא.

בלית ברורה פנה, בהערבים, לאכסניה בלתי מוכרת על אם הדורך, לעזרך בה את השבת

כח חשב הסוחר, אבל דרכים שעבר בהם, סברו, מן הנראה, אחר... בסופו של דבר, הגיע יום השישי, והסוחר נסע עדין עם כבודתו בתוך עגלה מטוללת טליתולים הגונים בדרכם בלתי

המשך בעמוד הבא

כ"ק האדמו"ר מביאן שליט"א מימי'ן וכ"ק האדמו"ר מרמחטסחטיוקא היא ענף מושלת טשרנוביל

השוקה למכור את הסchorה.

יהודי הנז偂 היהודי בכל מצב. והנקודה הפנימית מתעוררת בכל עת מצוא, מה עוד ביום הגדולים של תשובה. כיוון שהגיעו לילות הסלחונות, התכוון הכספי לנסוע לטשרנוביל הסמוכה.

וכשבא לטשרנוביל להתפלל בצדבו, עלה על לבו מחשבה טובה, להכנס אל הצדיק רב מוטלה זי"ע, להתברך מפני לשנה טובה ומותוקה. ברכה מצדיק אינה אינה של מה בכך. החיים קשים, הצרפתaise אינה קללה, מה עוד כאשר, חלילה, מי מבני הבית נחלה ונופל למשכב. והפרץ המושל, אף על פל שלבו אינו רע לייהודים, אבל לך תדע שגינויו של פרץ... היום מראה הוא לך פנים שוחקות, ולמחר, לא שום סיבה, בר מין, זעם הוא וכוויס ומלא רציחה. ולא צריך סיבה מיוחדת לכך, די שכלבו האחוב כיischש בזבבו כיישוש מיותר, וכבר הפרץ מלא חימה. וחימה זו, או לו לאדם שבו היא פוגעת... ואם לא די בפרץ, הריא האיכרים העורלים, העמלים מעלות השחר עד מאוחר בלילה בעזעת אפס, מרוי נפשם, ואף על פי שכלי חוץ מראים פנים אויבות, מי יודיע את הנעשה בלבם? וכבר היי סיפורים של סכנות נפשות כאשר יהודים רוכלים אחר להסתובב בקרים בין עירלים.

אחר התפילה צעד תנוחות לחצר הרבי. ההחליטה לבקר ברכה מפני החדש השורתה עליון רוח טוביה, ובעוד תקנות נעימות מפעמות לבו, הגעה. הוא ישב בחוץ עם המתניתים; היו אלו חסידים רבים שהגיעו לימי הסלחונות לשוחות בצל הרועה, ביום של דין שבودאי יתהפקו לרוחמים.

סיפור תנוחות לבי דבר דבר על אפניו, לא כיח ולא הסתיר

ישב תנוחות וצפה, התמננו מעט עד שהגיעו תורו. נכנס תנוחות אל חדר הרבי, ופנוי מביעות יראת הבודד ויראת הרומיות. הביט בו הרבי במבט שculo ורחמןות ואהבה לכל

C אשר קרובו שליה דקיטא, ואוירת רצינות נטלה מקום של קלילות הקיז, בימי התשובה והסליחה – אני לדודי לדודי לי, חל אָשְׁנִינוּ קַטֵּן בְּלָבֶן שְׁנָחֹם.

תנוחם היה יהודי כפרי שדר בסמוך לטשרנוביל. היהודי פשוט שאף הכנוי "עם הארץ" אינו בזין כלל לבינו. לא חילוה רוחק מן התורה, כי תנוחם השתדל לקיים את המסורת מבית אבא, אף הוא היהודי פשוט מאד, אף הוא לא נתקנה בכנים ר"ז". היה תנוחם גם בדורו הרביעי, ממלמל משחו בדומה ל"МОודה אני" וווצא החוצה. כוכב הבוקר החoir בפאתי הרכיע, ורשות החלה להאדימים את שמי התכלת. תנוחם שיפשף את קורי השינה מעניינו, בכלתו בשביב הכבוש, בין הבקתה לסוכיה בה עומד הסוס הכהוש, מצפה לאדון.

תנוחם הגיע עם הנץ החמה אל בקתו האיכרים, ואלו כבר המתינו לו עם הסchorה

היה תנוחם שوطה מזון לסעודה לסתום, ובוינתיים מטפל בעוגלה הקטנה, טופח על השקם ומונעים ברוח כדי לנוקתם. כאשר כילה הסוס את מנת המשפוא, צנף וצחל וכמו הכריז כי לאחר שקיבל את שלו, מוכן הוא לתרום את חלקו, לצאת דרך לעובדה. היה תנוחם רותם את הסוס יפהיפה, מביט פעם נוספת בעגלה, אם לא שכח שכך מן השקם, חבלים ושאר צוראות הדרושים בדרך, קפץ על העגלה ויצא לכפרים הסמוכים. תנוחם הגיע עם הנץ החמה אל בקתו האיכרים, ואלו כבר המתינו לו עם הסchorה. כי שנים רבות עסק תנוחם ברכישת תוכרת האדמה מן האיכרים, ובשוקה לקוניים.

TEL הבוקר נח על התוצרת הטריה: עגבניות אדמדומות, גזרים כתומים ומ לפפונים ירקונים, בצלים מעוטרים במחלצות מתלקפות, אבטחים ודולעים.

הaicרים ברכו את היהודי בשפטם, ואף הוא השיבם במתבע לשונם. הוא נשא וננתן, התמקח וסחר, עד שהaicרים עמדו וארזו בשקיו את הסchorה הטריה, מקבלים ממנה שcars ומשיימים את העסק.

כך נגע תנוחם במשך שנים ארוכות. מעיר את השחר, ולהבדיל את סוסו, יוצא אל הקרים ואל האיכרים עם סחר, מסיים את הסיבוב הרגיל ושב עם אור היום לבתו.

רק עתה התפנה לדבר שבקדושה. תנוחם רחץ ידיו, הניח תפילין, ברך ברכות השחר והתפלל תפילה שחורת. בסימיו תפילה נכנס למטבח ונטל ידו לסעודה. סיים את דיית הגורסים מההביבלה, לגם חמין, ברך ברכות המזון ויצא

לפרוטום או לרפואה, הצלחה והנצח – 02-5828284

לעילוי נשמת הבוחר החשוב שמואל סגל ז"ל בן רחל שתחי'

לשמחה מה זו עשו

היה שפל כה גדול בכלכלת הארץ, מצאו להם ראשית המדינה זמן לחוגג את הסכם השלום הנ"ל שבעצם לא מביא עימיו שום תועלת מעשית לתושבי הארץ.

ולנו היהודים שטבקשים לקיים את העבודה "גילו ברעדה" בחודש אלול שנכננסנו אליו השבע שעה טובה ומצווחת, אשר בו "מלך בשדה" וקורוב אלינו יותר משאר ימות השנה, לא נותר אלא להתפלל ולבקש שנזכה לעשות תשובה שלמה שתביא עימה כתיבה וחתימה טובה לכל עם ישראל.

בז' / יט-אלול

העלובה שהביא, החל הנער לבאר תוך כדי שהוא משתמש לשיר ולפז: "ברצוני להוציא בשירה אני ממש עכית שאכן אונכי דראי לציון הגובה שקבلتี้ במקצוע זה". נזכרתי בסיפור זהה לנוכח החגיגות מהსכם השלום שנחתם השבוע עם נסיכות דובאי האיסלאמית. בשבוע שעבר כל יום נשרפו דוממים רבים של שדות ברום הארץ מבלוני התבURAה שימושיים המחייבים ימ"ש ושבועיים חי' תושבי הדרום נהפכו לח' גיהנם ושבוע שבו התפרנס דוח רישמי שמאז ארבעים שנה לא

ט ספרים שפעם באILD מבית הספר שכבידו התעדודה השנתית ופינוי קורנות מאושר. הוא פיז' וכירכר מתוך חזה עילאית. הורי היו משוכנעים שש machto נובעת מהצייניסם הגבוהים שבודאי כתובים בתעדודה שלו. ואולם כשהובילו בתעדודה, חתכו עיניהם כל הציינים היו "לא מספיק" היינו הגירועים ביותר חוץ מצין אחד שהיה "מצוין". ציון זה ניתן לו במקצוע המוסיקה והזמרת. כשבקשו ההורים המומדים הסבר מבנם לפשר התנהגותו התמורה לנוכח התעדודה

פרוטת נחשות – המשך מעמוד קודם

"מטבע נחשות היה בחירות ועדין לא ראיינו..."
הנהרו – הצבע הפונדקאי על המטבע הקטן המשמש בין כל מטבעות הזהב.

סיים הרבית סיפורו לכפרי והוסיף: מה נבער הוא הסוחר! אחר שמצא את כל הזהב ללא מגע יד, עדין חשד בפונדקאי שהעלים ממנו מטבע דל, פרוטת נחשות!

לועג אתה לסתור הנבער, וכלום אתה אין נוגג כמווה?

חייב תניחס על המעשיה הנאה, אבל הרב קטע את חיקו. "לועג אתה לסתור הנבער, וכלום אתה אין נוגג כמווה? בכל לילה ולילה הנך מפקיד אצל הקב"ה את נשמתך, את חייך, והוא ברחמיו נזונך לך תקומה בבורך ומшибך לך את האוצר, הנשמה הקירה. אבל אתה במקומות לתת בו אמון ולבטוח בחסדו, גם אתה בבהלה ורצץ לדואג לפרוטת הנחשות – לפרנסת... הלא מי שהחזר לך את פיקדון הזהב, יעניך לך גם פרוטת נחשות! את הפרנסת לא תפסיד גם אם תתחל לסתור ולעוסק לפרשנה אחר התפילה!
נכנסו הדברים לבלו של תנחים, ובଘליה נחווה לקיימים, יצא מחדר הרב.

אל הרבי הגיעו לקלבל ברכה לגוף, ואצלו החל להבין כי עיקר הברכה היא לנשמה...

בקשו רחמים

**הציבור מתבקש להתפלל לרופאות
מודרי הגאון הגדול רבי זלמן נחמיה
בן פרידל גולדברג שליט"א בתוך
שער חולין ישראל**

– כך מילמל, ואז לסיים הכנות לאחרונות לבבود שבת קודש.

כנס הסוחר לקיטונו, ומחשובותיו צעופות. אולי לא זההיר מספיק את בעל הבית? הלامي לא השמיע באזניו פסוקים מן התורה, מן הנביאים ומן הכתובים על מי שאינו עומד בדיורו? ועל מי שמחשובתו סותרות את דבריו... שלא לדבר, חלילה, על מי שחוש לשלו ידיו בממון שאינו שלו...

אבל לצאת בחזרה לדבר עם הפונדקאי, מחשבתו, זאת לא מצא עוז בנפשו, ובשל כך, חתום את הדברים בלבו ויצא להכין עצמו לשבת קודש.

**הdagga לכפסו פגמה במנוחת השבת.
בקשי גודל עזר מחשבות רעות לשבת
קדושת שבת**

אותה שבת עברה על הסוחר באיטיות כבדה. הדאגה לכפסו פגמה במנוחת השבת. בקשי גודל עזר מחשבות רעות לשבת קדושת שבת. כאשר יצא שבת קודש, והפונדקאי הבדיל על הכסוס, נחפץ אל הקטטר בו חנייע את הפיקדון ומהיר להшибו לסתור, טרם יבקש.

האבן הכבד שרבעה על לבו, נגולה באחת. לו ידע למperfci כי כן היה פני הדברים... מתוק התרגשות החל בספר בנוכחות הפונדקאי את רכושו. וכשמצא את הזהב בשלמות, חייך בקרות רוח.

ולפתע החוויר, אכן את הזהב ספר ומנה, אבל הלא גם הטמין בחירות מטבע נחשות! האם גם הוא נמצא? "מה קרה? מה אתה מתחפש?" – שאל הפונדקאי היישר, למראה פניו הבוהלות.

הבית הסוחר בצעיר על הדרך הגורת לסייע תכניתו, וكمטי צער חרשו מצחיו. בלית ברורה פנה, בהערוב יום, לאכסניה בלתי מוכרת על אם הדרך, לעורך בה את השבת.

**להשיאו, חילאה, על גופו בעיצומה של
שבת קודש, צזאת לא עלתה על דל
מחשבתו**

כנס הסוחר לאכסניה והבחן בשני פמותים מנוחות קיל ממורקים ומבריקים ניצבים על שלוחן מכוסה במאפה צהורה, ושתי חלות סולת בואהו בצדנויות מתחת לכיסוי קטיפה. שמה הסוחר שהגיע למקום בעל הפונדק. והתכנס בקיטון עליו הורה בעל הפונדק. הנהיה הסוחר את הארגז עם חפיצו בקרן זית, ותקין בגדיו. להפרק את החritis של ממון המוצנע בין לא אבה בשום אופן, חלילה, על גופו בעיצומה של שבת קודש, צזאת לא עלתה על דל מחשבתו. נשאה, אם כן, הברירה, להפרק את הרוכש בידי הפונדקאי עד צאת השבת. לכארורה אין ברירה, אבל הסוחר התקשה להשלים עם זה. מי יודע טיבו של הפונדקאי שאנו מכך? מי יעב לו שאנו חלילה מכת צבעים? היום יטול כספו בשמה ובהטהה להшибו מושלים, ואחר כך יטען, חלילה, לא היו דברים מעולים...

שב הסוחר וחיך בדעתו מה לעשווות, וכששבת מלכטה כבר עמדה על הסף, גם מקומו ויצא אל הפונדקאי. עברו עליו מה, הרי לא יהל אל השבת בಗל חירות הזהב... מסר הסוחר לפונדקאי את הפיקדון תמורה הבטחה: "בצאת השבת תקבל א"ה את שלך"

עלון זה יוצא לעילוי נשמת האשפה מorth בדוריה בת ר' יצחק נלב"ע כ"ה ניסן תש"פ ת.ג.ב.ה.
עלילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון התשע"ט ת.ג.ב.ה.